

O Kubíkovi a kouzelném srdíčku na dlani

Byl jednou jeden malý kluk a jmenoval se Kubík.

Kubík byl moc šikovný. Uměl jezdit na odrážedle, stavět vysoké věže z kostek a skákat do kaluží tak, že voda cákala až na všechny strany.

Ale dnes ráno bylo něco jinak.

Kubík měl v bříšku zvláštní pocit. Jako by tam poletovalo tisíc malých, splašených motýlků.

Dnes měl totiž poprvé jít do školky.

Když s maminkou přišli před velké dveře s namalovaným sluníčkem, Kubík se pevně chytil maminčiny ruky.

„Mami... a co když mi bude smutno?“ zeptal se tichounce a schoval nos do jejího kabátu.

Maminka si k němu dřepla, vzala jeho malou dlaň do své a prstem na ni pomalinku nakreslila neviditelné srdíčko.

Pak na něj jemně foukla.

„Podívej, Kubíku,“ usmála se. „Tohle je kouzelné srdíčko. Je plné mojí lásky. A víš co? I když mě zrovna neuvidíš, moje láska bude pořád s tebou.“

Kubík se podíval na svou dlaň.

„A jak ho použiju?“ zeptal se.

„Úplně jednoduše,“ zašeptala maminka. „Když se ti bude stýskat, přitiskni si dlaň na tvář nebo na svoje srdíčko. Zavři oči a vzpomeň si na mě. A můžeš si říct:

Maminka mě má ráda.

Maminka na mě myslí.

A maminka se pro mě vrátí.“

Kubík sevřel dlaň v pěst, aby kouzelné srdíčko neuletělo.

„A když budu plakat?“

Maminka ho objala.

„Tak můžeš plakat. I odvážní kluci někdy pláčou. Když se nám po někom stýská, slzičky nám jen říkají, že toho člověka máme moc rádi.“

Kubík se pousmál.

Vtom se dveře školky otevřely.

Stála v nich paní učitelka. Měla veselé šaty s obrázkem koťátka a usmívala se tak laskavě, že se Kubíkovi motýlci v bříšku trošičku uklidnili.

„Vítám tě, Kubíku,“ řekla. „Já jsem moc ráda, že jsi dnes přišel.“

Kubík se schoval trochu za maminku.

Paní učitelka si k němu dřepla, aby byla stejně vysoko jako on.

„Nemusíš se ničeho bát. Můžeš si nejdřív jen prohlížet, co tu máme. A až budeš chtít, něco si spolu vybereme.“

Maminka dala Kubíkovi velikou pusu.

„Tak zatím, Kubíku. Užij si svůj první školkový den.“

Kubík ji pevně objal.

„Mami... přijdeš pro mě?“

„Přijdu,“ usmála se maminka. „Přesně tak, jak jsme si řekli. A do té doby bude moje láska schovaná v tvém kouzelném srdíčku.“

Maminka zamávala a odešla.

Kubíkovi se v očích objevila malá slzička.

Paní učitelka si toho hned všimla.

Neříkala: „Nebreč.“

Neříkala: „Vždyť už jsi velký kluk.“

Jen mu nabídla svou ruku.

„Pojď, Kubíku. Můžeme spolu chvíli počkat, až bude srdíčku lépe.“

Kubík ji chytil za ruku.

A opravdu.

Za malou chvíli už seděl na barevném koberci.

Nejdřív si jen prohlížel ostatní děti. Potom si vzal červené autíčko. A za chvíli už společně s jedním chlapečkem stavěli obrovskou garáž.

„Podívej!“ vykřikl Kubík. „Tady bude patro pro hasičské auto!“

A jeho motýlci v bříšku začali pomalu odlétat.

Když si vzpomněl na maminku, přitiskl si dlaň se srdíčkem na tvář.

Na chvilku zavřel oči.

„Maminka mě má ráda. Maminka na mě myslí. A maminka se pro mě vrátí.“

A najednou se mu dýchalo o trochu lépe.

Později si s dětmi hráli, zpívali písničku a naučili se krátkou básničku.

Kubík se dokonce několikrát zasmál.

A víš, co bylo nejhezčí?

Kubík zjistil, že když se někdy trochu bojí, nemusí být na svůj strach sám.

Může říct paní učitelce:

„Je mi smutno.“

Může si přitisknout své kouzelné srdíčko na dlaň.

A může si nechat dát pohlazení nebo obejmutí.

Protože ve školce je někdo, kdo mu pomůže.

A pak přišel čas, kdy se otevřely dveře.

Kubík uslyšel známý hlas:

„Kubíku!“

Byla to maminka.

Kubíkovi se rozzářily oči.

Rozběhl se jí naproti a schoval se jí do náruče.

„Mami! Mami! Já jsem to zvládl!“

Maminka ho pevně objala.

„Já jsem to věděla.“

Kubík jí ukázal svou dlaň.

„A víš co? Tvoje kouzelné srdíčko opravdu funguje! Když mi bylo smutno, vzpomněl jsem si na tebe. A pak jsem si hrál, postavil obrovskou garáž a naučil jsem se básničku!“

Maminka se usmála.

„Tak vidíš. A víš, co se stane zítra?“

Kubík se zamyslel.

Pak se usmál.

„Zítra půjdu do školky zase.“

A v jeho bříšku už nepoletovalo tisíc splašených motýlků.

Zůstali tam jen dva malí.

A ti už nebyli vystrašení.

Byli zvědaví.

Protože věděli, že je čeká nové dobrodružství.

A někde hluboko v Kubíkově malé dlani pořád svítilo jedno neviditelné,
kouzelné srdíčko.

Srdíčko plné maminčiny lásky. ♥